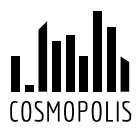

DŮCHODCE, BLONDÝNA, nebo DINOSAURUS?

Jana Brůžková

DŮCHODCE, BLONDÝNA, nebo DINOSAURUS?

Jana Brůžková

Na začátek

Vždycky jsem chtěla psát. Jenže na to nemám školy ani kurz tvůrčího psaní. Prostě jen mám pocit, že se chci s někým podělit o svůj náhled na svět... Dnes se mi stala podivná věc, po níž jsem si uvědomila, jak je lidský život pomíjivý. Ne, nikdo mi neumřel, nikomu se nic strašného nestalo, a přesto mi došlo TO, že jsme tady jen na skok.

Celý den byl nějak „na prd“ a už od rána jsem byla ve stresu. A k tomu ještě výčitky, že moc pracuji. Na úkor dětí, (myslela jsem si, že syn odešel bez úkolu do školy, protože den před tím jsem nic nepodepisovala a ani ho nehonila jej udělat). Projížděla jsem Vršovnicemi, ulicí, kde jsem se narodila, a přibrzdila jsem intuitivně před naším činžákem. Uviděla jsem přeplněnou popelnici a vedle ní opravdu krásné kožené album. Přímo na něm zaparkovalo luxusní auto. Bylo to jak výzva pro nějakou fotografickou soutěž! Tato fotka by nenechala nikoho bez zamyšlení. Takové album mívaly naše babičky – celý život sbíraly okamžik po okamžiku, snímek po snímku, aby si uchovaly ty nejdražší chvíle svého života. Pod každou fotkou bylo inkoustem napsané datum i událost, a to hodně zdobeným zakrouceným psacím písmem.

Co ve srovnání s nimi máme my? Já mám alespoň pár zálohovaných cédéček popsaných tužkou s letopočtem, ale znám kamarádky, co nemají nic, protože jim harddisk prostě kleknul! Tak na tento malý zázrak lidské lásky a píle někdo zaparkoval a ani necuknul (to cítíte, když na něco takto velkého najedete). Zřejmě to řidiči krásného vozu nevadilo. Měla jsem chuť tam nahlédnout, jestli poznám nějakou rodinu, se kterou jsem celé mé dětství žila, ale styděla jsem se. Co kdyby mě někdo viděl, jak hrabu u kontejneru? A copak už nežije nikdo, kdo by o to měl zájem? Dnes, kdy je v módě hledat své kořeny a dělat rodokmen, čím hlouběji tím lépe? Možná vychováme své děti tak, že o naše cédéčka taky nebudou mít zájem, zvláště když já ani nezkontroluju domácí úkoly. Je to divná doba, na zprávy radši nekoukám, většinou mi je z nich úzko a smutno. Tak to raději zkouknu na internetu. Kolem poledne jsem se v práci dozvěděla, že další mé známé v obchodě přepadli. Takže nyní už přepadávají i květinářství? Co bude dál? Možná secondhandy, protože většina maminek je přinucena tam utrácet velmi často.

Teď jsem dlouho přemýšlela, mám-li psát. Říká se, co je psáno, to je dáno. Co když se mé nálady, a s tím i názory, budou měnit jako aprílové počasí? To pak zase všechno promažu a nezbude nic, protože málokteré hodnoty zůstávají neměnné a dlouhodobě. Tak třeba názor na nevěru. Ve 25 jsem si byla jista, že nevěra se neodpouští. Nyní v 35 si myslím, že za jistých podmínek se dá i tolerovat, pokud

půjde o ojedinělou událost. Co v 45? Rezignuji už úplně na své potřeby, cíle a sny? Asi ano, a pokud se podívám na pár mých kamarádek v tomto věku, jen se v tom utvrdím. A musí to tak být? Možná bych měla počkat, až správně vyzraje.

To by pak nikoho nebavilo číst, všechna ta moudra stoletých kmetů. Jo, jo, budu čekat a dostanu sklerózu a budu namydlená. Tak tady to máte, pár postřehů od jedné blondýny.

Důchodce, blondýna, nebo dinosaurus?

Dnes byl skvělý den. Hned zrána jsem se pěkně pohádala s nervózním důchodcem, kterého jsem se na České poště příjemným tónem zeptala, zda toho má ještě hodně. (Nemyslela jsem ani tak na podání, spíš na srdci.) Už jsem totiž čekala 15 minut ve frontě, on přede mnou a stále se na něco vyptával. Vyšel si pěkně, po čaji či kávě, na otvíračku pošty popovídat. A jiná přepážka na ověření podpisu otevřená nebyla. Proč radši neklábosil na balíkové, kde byla pěkná slečna, to nevím. Měla jsem za pár minut schůzku a už jsem nestíhala. To, co jsem si vyslechla, a hlavně v jakých decibelech, si ani neumíte představit. Že jsem tu pusu nedržela!

Po celkem úspěšné pracovní schůzce jsem dorazila do O₂ a tam to vlastně začalo. Mám nový telefon, již po druhé. Tedy, lépe řečeno, první byl nový, bohužel však nepojištěný a přežil 3 dny. A druhý je už z druhé ruky, tak snad vydrží déle. V O₂ jsem chtěla SIM kartu, která přijímá 4G internet, už mi ji několikrát SMSkou nabízeli zdarma k vyzvednutí. Ale, jak všichni jistě víme, nic v životě není zadarmo. Tato karta mě stála hodně vrásek a šedivých vlasů. Moc milý pán mi dal do přístroje novou kartu se slovy, že stará už nefunguje. Starou

posléze bez mých námitek zahodil. Odjela jsem spokojeně vyzvednout děti. Školka, škola, hudebka... Když jsem však chtěla zavolat doktorovi kvůli výsledkům, tak ouvej, tušíte správně – většina mých kontaktů byla v koši na pobočce O₂. Panika, volám manželovi, zda mi kontakty někde neuložil. Řekl, že ne, a že jen DINOSAURI mají své kontakty pouze na SIMce.

Na pobočku jsem hned odjet nemohla, musela jsem počkat, až dětem skončí hudební výuka. Na internetu jsem našla číslo. Volám, volám, volám, volám, volám..., nikdo to nebere. Mají uvedeno pouze jedno číslo, na které jsem volala více než 50x. Bezúspěšně. Mé představy se motaly kolem stále se plnícího koše a uklízečky, co tam uklízí. Čas se zastavil. Volám operátora, kontaktují bezvýsledně pobočku, píšou tam e-maily a stále nic. Konečně vyzvedávám děti a nadsvětelnou rychlostí vyrazím do obchodního centra. Samozřejmě již naplněného k prasknutí. Vánoce se blíží! V O₂ je fronta lidí s pořadovými čísly. Vbíhám tam a vrhám se na prodavače, který mě dopoledne obsluhoval. Současného klienta ignoruju. V sekundě ho seznamuji se situací. Pak čekám a čekám až doobslouží. Ptám se, proč mě neinformoval, že o data přijdu.

Jeho odpověď zní, že to je snad samozřejmé, že ho to ani nenapadlo. Zřejmě vypadám jako inteligentní žena a ne jako někdo ze skupiny špatně chápajících či s technikou bojujících občanů. Pousměje se, zkoukne mé blond

vlasý a jde hledat. Po 4 hodinách, jeden společný koš na pobočku s 8 obslužnými stoly – jistě chuťovka. Paní, která byla zrovna na řadě, se nervózně zapojí do hovoru. „No to snad není možné, paní, v dnešní době si nic nezálohuje? To jste na úrovni DŮCHODCŮ. To vám pán vůbec nemusel říkat, to přece KAŽDÝ ví.“ Každý, kromě mě, myslím si. Má dcera je pověšená na pultu a kňourá, že už to čůrání nevydrží. Zato já snad vydržím všechno. Již dávno jsem zjistila, že všechny obchody, s výjimkou hračkárný, působí na mé děti močopudně. Paní pokračuje v poučování. Do toho přichází prodavač se SIMkou, bohudíky mojím. Přehrává mi data na novou. Když mi pak telefon předá, kontakty tam nejsou. Sděluje mi, že někdy se to holt ztratí. Nevzdávám se, prosím ho, ať to zkusí znova. „Gravitace v přeplněném koši jistě sehrála svou roli,“ myslím si. Druhý pokus byl úspěšný. No jo, já to mám vše napodruhé, druhý telefon, druhá návštěva pobočky a druhý pokus o zkopírování.

Panu prodavači jsme zašly koupit čokoládu jako poděkování. Tak snad si pochutnal, pokud si v tom frmolu stihl umýt ruce. A já jsem se poučila. Jen stále nevím, zda jsem duševně blondýna, důchodce, nebo dinosaurus!

Práce šlechtí

Práce šlechtí, práce je povinná, bydlet a jíst potřebujeme. A tak, chtě nechtě, musíme chodit do práce. Ovšem většina z nás nejsou ti šťastlivci, pro které je práce i zábavou. Proto dětem říkám: „Učte se, ať můžete dělat, co vás baví.“ Jenže v dnešní době to není jenom o vzdělání, ale především o známosti. Pokud známosti nemáte, dají se i udělat, ale to dceři přece říkat nemůžu. Vidět člověka spokojeného v práci je skvělé. Kolikrát nás obsloužila příjemná prodavačka, řidič autobusu byl milý, sestra u doktora vstřícná a paní na úřadě líbezná...? Většinou se setkáváme s pravým opakem. Je to jen kvůli nespokojenosti s platovým ohodnocením, nebo je to prostě jen nebaví a pracují, jen aby neumřeli hlady. A měnit práce je moc práce! A tak to táhneme všichni dál, protože zvyk je železná košile. Nepamatuji si, že by moji rodiče někdy nadávali na práci. Asi jsme nějaká lenivější a méně zodpovědná generace.

Já jsem 15 let dělala stejnou práci a taky jsem neremcala, protože mě bavila. Jenže se dvěma dětmi, věčně nemocnými, si už nemůžete moc vybírat. A ve svém okolí vidím, že můžu být šťastná, že vůbec nějakou práci mám. Většina

